

Debreceni Ítéltábla

Pkf.II.20.142/2024/2. szám

A Debreceni Ítéltábla a Kodela Ügyvédi Iroda (dr. Kodela Viktor ügyvéd, cím) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a Dr. ... bíró és Dr. bírósági titkár által képviselt Fővárosi Törvényszék (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásában a Debreceni Törvényszék 11.Pk.21.356/2023/20. számú végzése ellen a kérelmezett által 21. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

Megállapítja, hogy 23 304 (huszonháromezer-háromszáznég) forint fellebbezési illeték az állam terhéen marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A tényállás

[1] A 2011. szeptember 16. napján terjesztett elő keresetet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon a per felperese a kérelmezővel, mint alperessel szemben. 2018. szeptember 18. napján e perben a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 4217/2011/175. szám alatt elsőfokú ítéletet hozott.

[2] 2019. december 9-én a Fővárosi Törvényszék 7.Mf.680.649/2018/20. szám alatt hozott határozatával ezt az elsőfokú ítéletet fellebbezett része tekintetében hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új tárgyalásra és új határozat hozatalára utasította.

[3] 2022. november 22. napján a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság 12.M.70.407/2021/36. szám alatt hozott újabb ítéletet.

[4] 2023. március 28. napján a Fővárosi Ítéltábla az alapper felperesének fellebbezése folytán eljárva 1.Mf.31.032/2023/9. szám alatt hozott ítéletével a pert részben megszüntette, az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegét felemelte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[5] 2023. december 13. napján a felülvizsgálati kérelem folytán eljáró Kúria Mfv.VIII.10.092/2023/10. szám alatt hozott ítéletet.

[6] 2011. szeptember 17. (a keresetlevél benyújtásának napját követő nap) és 2023. március 28. napja (a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletének meghozatala napja) között eltelt időtartam 4211 nap.

A kérelem és az ellenirat

[7] A kérelmező végső formában fenntartott kérelmében a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény

(a továbbiakban: Pevtv.) 6. §-ára és 7. §-ára hivatkozással a per elhúzódása miatt 1 684 800 forint vagyoni elégtételben, illetve eljárási költségében kérte marasztalni a kérelmezettet. Az eljárás számított időtartamát 4212 napban jelölte meg, az ennek alapján kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI.30.) Kormányrendelet 1. §-ában meghatározott 400 forintos napi összeggel számítva pedig kérelme összecszerűségének alapját is megjelölte.

[8] A kérelmezett elleniratában a kérelmező kérelmét 389 600 forint vagyoni elégtételt meghaladó részében kérte elutasítani. A kérelmezett számos, az alapeljárás egyedi körülményére történt hivatkozás mellett hangsúlyozta, hogy az alapeljárás első- és másodfokú szakasza figyelembe vehető időtartama 2054 nap volt, ami így 974 nappal haladta meg az eljárási szakaszok Pevtv.-ben előírt 36 hónapos időtartamát. Ezzel összefüggésben annak az álláspontjának adott hangot, hogy a vagyoni elégtétel csak a 36 hónapot meghaladó időtartamra illeti meg a kérelmezőt.

Az elsőfokú bíróság döntése

[9] Az elsőfokú bíróság kötelezte a kérelmezettet, hogy 15 napon belül fizessen meg a kérelmezőnek 1 648 000 forint vagyoni elégtételt és 102 705 forint eljárási költséget. Ezt meghaladóan a kérelmet elutasította. A kérelmezőt feljogosította 49 533 forint eljárási illeték állami adó- és vámhatóságtól való visszaigénylésére, egyúttal megállapította, hogy ez az eljárási illeték az állam terhén marad.

[10] Végzésének indoklásában megállapította, hogy 4211 nap volt az alapeljárás számított időtartama, amivel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a vagyoni elégtétel összegének számítása során a jogalkotói szándéknak megfelelően a vizsgált eljárás teljes időtartamát figyelembe kell venni. Ha a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz a Pevtv. 15. §-a szerint figyelembe vehető időtartama meghaladja a Pevtv. szerinti észszerűnek minősülő időt – a jelen esetben pedig ez történt –, úgy az eljárás teljes, a törvény szerinti számítás alapján meghatározott időszakából kell levonni a Pevtv. 15. § (3) és (4) bekezdése alapján be nem számítható időtartamot és ez alapján kell meghatározni a vagyoni elégtétel összegét. A vagyoni elégtétel a teljes figyelembe vehető időszakért és nem csupán annak az észszerűnek minősülő időtartamot meghaladó részéért jár. E körben hivatkozott a Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.404/2022/2., Pkf.II.20.458/2022/2. szám alatti határozataira. A kérelmező 4212 napban jelölte meg a számított időtartamot, ehhez képest az elsőfokú bíróság 4211 napban, míg 2014. október 30. és 2015. január 29. közé eső 91 nap, azaz mindösszesen 92 nap vonatkozásában állapította meg, hogy a kérelmező kérelme nem alapos, míg ezt meghaladóan az igényt alaposnak találta és ennek megfelelően marasztalta a kérelmezettet.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[11] A végzés ellen a kérelmezett terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú végzés megváltoztatását és 871 200 forint marasztalási összeget meghaladóan a kérelmező kérelmének elutasítását. E körben arra hivatkozott, hogy 2178 nappal haladta meg a bírósági eljárás figyelembe vehető időtartama a jelen esetben irányadó, észszerűnek minősülő 36 hónapos időtartamot.

[12] Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy csak 92 nap vonható le a figyelembe vehető időtartamból. Hivatkozása szerint a vagyoni elégtétel csak az észszerű időtartam és a tényleges, az elsőfokú bíróság által megállapított figyelembe vehető időtartam különbsége tekintetében járhat. Ezt meghaladóan a fellebbezésben fenntartotta az elsőfokú eljárásban hangoztatott érveit.

[13] A kérelmező a fellebbezésre nem tett észrevételt.

A másodfokú bíróság döntése

[14] A fellebbezést az ítéltábla nem találta alaposnak.

[15] Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben teljeskörűen feltárta és azt helytállóan állapította meg. A jogszabályi rendelkezéseket megfelelően hívta fel és a jogvita elbírálásához helyesen alkalmazta. Minden tekintetben helyesen foglalt állást – a Pevtv. normaszövege, annak az EJEB követelményrendszere által kialakított, az Alaptörvény 28. cikkére és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) Preambulumára tekintettel, a törvényjavaslat indokolásában előadottakból meghatározható jogalkotói törekvések figyelembevételével kialakított értelmezése alapján, a bírói gyakorlat megfelelő felhívásával – az elleniratban meghatározott időszakok levonhatóságáról, ezáltal a vagyoni elégtétel alapját képező figyelembe vehető időszakról. Érdemi döntését részletesen, a Pp. 346. § (4) bekezdése által elvárt mértékben indokolta, jogi érveit az ítéltábla minden részében osztotta.

[16] Csupán a fellebbezésre tekintettel mutat rá az ítéltábla a következőkre:

[17] Alaptalan volt a fellebbezésnek az a hivatkozása, hogy a vagyoni elégtétel csak az észszerűnek minősülő időtartam túllépése esetén és csak a túllépés szakaszára illeti meg a kérelmezőt. A Pevtv. 7. § (2) bekezdése szerint ha a bíróság az eljárás vagy eljárási szakasz 15. § szerint figyelembe vehető időtartama meghaladja az észszerűnek minősülő időtartamot, a fél a bírósági eljárás vagy eljárási szakasz figyelembe vehető időtartamához igazodó kormányrendeletben meghatározott mértékű pénzbeli igényt érvényesíthet vagyoni elégtételként. A Debreceni Ítéltábla e jogszabályi rendelkezés értelmezése kapcsán már többször részletesen kifejtette (így: Pkf.II.20.404/2022/2., Pkf.II.20.345/2022/2. – közzétéve: BDT2023. 4600, Pkf.II.20.055/2023/2., Pkf.II.20.143/2023/2., Pkf.II.20.261/2023/2., Pkf.II.20.271/2023/2., Pkf.II.20.276/2023/2., Pkf.II.20.294/2023/2., Pkf.I.20.326/2023/2., Pkf.I.20.365/2023/2., Pkf.II.20.002/2024/3.), hogy a jogszabályi rendelkezésből egyértelműen következik, hogy a figyelembe vehető időtartam szükségszerűen több, mint az észszerűnek minősülő időtartam; és mivel a figyelembe vehető időtartamnak többnek kell lenni az észszerűnek minősülő időtartamnál, a csak az észszerű időtartam és a figyelembe vehető időtartam különbözetére hivatkozó számítás a jogszabályi rendelkezések nyelvtani értelmezésével nem támasztható alá.

[18] Mindezen felül a fellebbezés semmilyen indokát nem adta annak, hogy az elsőfokú bíróság a 2014. október 30. és 2015. február 12. között eltelt 105 nap, a 2016. október 18. és 2016. november 22. között eltelt 35 nap, a 2020. október 28. és december 2. között eltelt 35 nap és 2021. február 3. és március 12. közötti 37 nap vonatkozásában az elleniratbeli állásponttal összefüggő megállapításait mennyiben és milyen okból vitatja. Ahogyan abban a bírói gyakorlat mind a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.), mind a Pp. hatálya alatt is számos alkalommal állást foglalt: a fellebbezésben kell szövegszerűen leírni azt az eljárási vagy anyagi jogi jogszabálysértést, amelyen a fellebbezés alapul, ez határozza meg ugyanis a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének terjedelmét. Mindezt egy korábbi beadványra történő visszautalással nem lehet teljesíteni; tehát az elleniratra visszautalással sem elégséges, mivel az ellenirat nem a fellebbezés része (Kúria Pfv.IV.20.829/2022/6., Kúria Pkf.II.24.839/2019/3., Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.428/2022/8). Ezért az ítéltábla nem tekinthette a fellebbezés részének az elleniratot, és nem minősíthette az abban foglalt nyilatkozatokat a fellebbezés indokolásának. Annak a meghatározása, hogy az elleniratban foglalt érvek közül melyek lehetnek alkalmasak a fellebbezett határozatban leírt álláspont cáfolatára, nem a másodfokú bíróság feladata, hanem – a Pp. 371. §-a (1) bekezdésének d) pontja alapján – a fellebbezőé (ekként kifejezetten a vagyoni elégtételre irányuló ügyekben: Debreceni Ítéltábla Pkf.I.20.365/2023/2., Pkf.I.20.377/2023/2., Pkf.I.20.385/2023/2., Gkf.II.30.272/2023/2., Pkf.II.20.002/2024/3.) Ezért az ítéltábla a kérelmezett fellebbezésének indokolásaként csak azokat az érveket vehette figyelembe, amelyeket a kérelmezett a fellebbezésében szövegesen is körülírt.

[19] Az ítéltábla mindezek alapján a Pevtv. 9. § (4) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság végzésének fellebbezett részét helybenhagyta.

[20] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 47. § (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illeték a kérelmezett illetékmentességére tekintettel a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam terhén marad.

[21] A kérelmező fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, így költsége másodfokú nyertessége ellenére nem volt, így arról az ítéltáblának rendelkeznie nem kellett.

Debrecen, 2024. május 30.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Répássy Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró